

[Poul Nielson]

steren er sidst i afsnit 4 i redegørelsen fremme med en bemærkning om incitament. Jeg vil her erindre om Socialdemokratiets fortræffelige forslag ved finanslovsafstemningen om en særlig støtte til isolering netop derude.

Så til energifgifterne. Vi mener, at det er helt undervurderet i den debat, der også nu er startet igen, hvilken positiv betydning de høje afgifter i Danmark har. Den betalingsbalancegevinst på ca. 8 mia. kr. om året, vi har, skyldes jo også, at vi tilskynder til et lavt forbrug, bl.a. ved hjælp af høje afgifter. Vi får altså noget for de afgifter ud over at sikre gennemførelsen af de store projekter, vi har besluttet allerede.

Endelig en bemærkning om forskning og vedvarende energi. Vi ønsker genskabt en mere aktiv politik med direkte koblinger mellem forskningsaktiviteterne på disse områder og så en industripolitik, der løfter disse ting over i dansk produktion. Vi mener, at det er for tilbælænet og passiv en politik, der føres på disse områder, selv om biogassen er ved at komme i gang. Vi ønsker en lige så målsætningspræget og klart defineret politik, når det drejer sig om dioxinproblemerne ved affaldsforbrænding og det at få halm anvendt i kraftvarmesammenhæng, alt sammen noget, vi nu har skabt et aktivitetsgrundlag for, fordi vi skal have bygget 450 MW decentral kraftvarme hurtigt her i Danmark. Det er vi glade for at samarbejde med regeringen om, men vi så altså gerne en mere bevidst formuleret politik, når vi ser på de industripolitiske perspektiver i forbindelse med energipolitikken.

Dette gælder også den aktuelle sag om kedelleverancen til Vestkraft, som vi følger meget nøje. Det er konstateret nu, at de laveste danske tilbud er meget tæt på det udenlandske. Vi håber, det lykkes at skabe et grundlag for dansk produktion også her.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg vil gerne takke ministeren for redegørelsen, som er sober og redelig, og for statusnotatet »Energiplanlægning 1987«.

Energipolitik kan nok virke lidt teknisk og tør for den enkelte, men den er jo af betydelig virkning for hver eneste borgers pengepung og velbefindende hver eneste dag.

Redegørelsen baserer sig naturligt nok på lovgivningen og de forlig, der er indgået, og planlægningen må være i overensstemmelse

med disse faktiske udgangspunkter. Jeg skal derfor ikke bebrejde ministeren, at redegørelsen har dette indhold. Også vi er naturligvis indforståede med, at forlig og love overholdes. Men derfor kan der jo ikke være noget galt i, at vi alle indimellem tager et dybt åndedrag over vurderinger om de mange penge – statens, dvs. dine og mine – og om, hvorledes disse gives ud.

Dansk energipolitik blev tilrettelagt på et tidspunkt, hvor der var drama i luften, hvad angår energi. Krisen var reel nok, ikke som en faktisk mangelkrise, men som en økonomisk og politisk krise. Det var nødvendigt at begrænse olieforbruget, og de foranstaltninger, der blev truffet med dette formål for øje, har da også haft en betydelig effekt med en deraf følgende gunstig påvirkning af vores valutabalace.

Vi har været enige i noget og stærkt uenige i andet, men det er jo fortid. Jeg hentyder naturligvis til naturgasprojektet, som vi i det Konservative Folkeparti var kraftige modstandere af, og hvor mange af vore advarsler jo viste sig at holde stik. Stadig er det en økonomisk belastning for statskassen med et tilskud på 1,4 mia. kr. om året. Men det er som sagt historie. Rørene ligger der, og derfor var vi også med i naturgasforliget i 1984, og det gælder om at få det bedst mulige ud af det. Men måske kan man på andre områder lære af de fejltagelser, man har begået.

Energiudbygningen er et uhyre kapitalkrævende område, ikke mindst når de nødvendige miljøinvesteringer skal indregnes, og skal vi tale om nogen krise i Danmark i øjeblikket, så er det ikke en energikrise, men en økonomisk krise, hvor det er særdeles nødvendigt, at disse store investeringer er rigtige og rimelige.

De gældende love og forlig er indgået ud fra den forudsætning, at der ville være en stigende oliepris, der kunne retfærdiggøre de mange og indirekte statstilskud, der i dag og i de kommende år op mod årtusindskiftet skal gives i energisektoren. Dette forhold har hr. Poul Nielson ikke omtalt. Ingen ved, hvornår eller overhovedet om det sker, og hvor meget olieprisen vil stige, dvs. om disse underskudsforretninger, der drives i øjeblikket, kan og vil vendes positivt. Naturligvis skal som sagt de indgåede forlig overholdes, men det er ikke nogen skade til, at man standser lidt op og tænker sig om og betragter konsekvenserne af de beslutninger, man har taget under helt andre forudsætninger.